

MICHAEL JORDANI ELU

ROLAND LAZENBY

Inglise keelest tõlkinud Virgo Siil

Originaali tiitel:
Roland Lazenby
„Michael Jordan: The Life”
Back Bay Books, New York 2015

Toimetanud Karolin Kaivoja
Kujundanud Villu Koskaru

Copyright © 2014 by Full Court Press Inc
Tõlge eesti keelde © Virgo Siil ja Tänapäev, 2020

Kaanefoto © Steven Lipofsky www.lipofskyphoto.com

ISBN 978-9949-85-885-9

Trükitud AS Pakett trükikojas
www.tnp.ee

Mälestades kaasteelisi Tony Travist, Roy Stanley Millerit,
Lacy Banksi, L. J. Beaty't ja Ed McPhersonit.

SISUKORD

Eellugu	9
I osa: CAPE FEAR	
1. PEATÜKK. Holly Shelter	17
2. PEATÜKK. Neetud Wilmington	25
II osa: ALGUSAASTAD	
3. PEATÜKK. Mõjutajad	35
4. PEATÜKK. Võistleja	46
5. PEATÜKK. Pesapall	57
III osa: ESILETÕUS	
6. PEATÜKK. Praakimine	73
7. PEATÜKK. Number 23	82
8. PEATÜKK. Muutus	97
9. PEATÜKK. <i>Five-star</i>	106
10. PEATÜKK. Michael	117
IV osa: EHTNE SINIVERELINE	
11. PEATÜKK. Uustulnuk	135
12. PEATÜKK. Midagi uut	163
13. PEATÜKK. Viga süsteemis	182
V osa: UUS POISS	
14. PEATÜKK. Kullapalavik	197
15. PEATÜKK. Mustade võim	206
16. PEATÜKK. Esmapilk	217

VI osa: LENNUKOOL

17. PEATÜKK. Noor vang	235
18. PEATÜKK. Jalg	244
19. PEATÜKK. Rünnakule!	261

VII osa: KÜÜNİK

20. PEATÜKK. Tõeline meelelahutus	277
21. PEATÜKK. Jordani valitsemine	291
22. PEATÜKK. Raskused	307
23. PEATÜKK. Kiirpulg	322
24. PEATÜKK. Üleminekuperiood	337
25. PEATÜKK. Korvpallijumal	352

VIII osa: KUIDAS KÜLVAD...

26. PEATÜKK. Kolmnurkne	365
27. PEATÜKK. Hasart	380
28. PEATÜKK. Kõik, mis särab	394

IX osa: KÕIGE PAREM

29. PEATÜKK. Lexus	415
30. PEATÜKK. Unistus pesapallist	423
31. PEATÜKK. Tagasitulek	433
32. PEATÜKK. Treeninglaager	450

X osa: RAEVUKUS

33. PEATÜKK. Karneval	467
34. PEATÜKK. Arved klaariks	481
35. PEATÜKK. Bussile hääled sisse	499

XI osa: TEINE ELU

36. PEATÜKK. Segased ajad	525
37. PEATÜKK. Võlgur	539
38. PEATÜKK. Carolina	562

Tänuõnad	580
Märkmed ja allikad	583
Register	599

EELLUGU

Kaitsja ajab silmad pärani. On ka põhjust, sest peagi näeb ta sellist kines-teetilist tulevärki, mis ajendas inimesi looma aegluubis video vaatamise tehnoloogiat – et leida midagigi, millega lähemalt vaadata, kuidas liikumise nägemine meie ajus illusioone tekitab.

Olukord on valusalt tuttav. Korvpalliväljaku teises otsas on kaitseliini mingi osa järele andnud, võimaldades vastastel algetada kiirrünnakut. Terve kaitseliin taganeb. Kaitsja sprintis tagasi oma väljakupoolele ning end ümber pöörates silmab ta hägust kogu. Punases vormis tumedal kujul on pall, ta pörgatab selle kohutava kiirusega läbi kaootilise rüsina. Ta viib palli paremast käest vasemasse ning tõstab selle poole sammu pealt mõlema käega oma vasema puusa kohale.

Just sel hetkel ajab ta keele suust välja. Mõnikord on vaid keeleots ham-maste vahelt näha, kuid praegu ripub see groteskselt pikalt väljas, justkui oleks ta mingi nukk, kes hääletult kaitsjat mõnitab. Tema ilme on pilkav, alandav, justkui poleks peagi järgnev pealtpanek piisavalt solvav. Läbi aegade on sõdalased üksteise hirmutamiseks alateadlikult selliseid grimasse tei-nud. Võib-olla on just see tema nägude tegemise põhjus või ehk tuleneb see ikkagi sellest, mida ta ise kinnitab – omapärane keskendumise ilme, mille ta õppis oma isalt.

Olgu kuidas on, kahekümne kahe aastast Michael Jordanit on nüüd sel-gelt näha. Ta näitab korvilaua poole tungides oma keelt kaitsjale nagu Šiva, see iidne surma ja hävingu jumal. Sama kiiresti nagu see ilmus, keel ka kaob, ja pikki samme tegev Jordan tõstab palli vasema õla kohale, seejärel pöörab seda kahe käega enda näo ees, tõustes samal ajal õhku napilt pärast vabaviskejoont. Kaitsjad on joone juurde jõudnud, aga vibalik mängija on juba õhus, nende kohal sihtmärgi suunas lendamas, pall nüüdseks hiig-laslikus paremas käes oma eesmärgile lähenemas. Üheks hetkeks on käsi

kõveras justkui ründevaalmis kobra, liuglemas rõnga suunas, üksinda teiste kohal. Aeg oleks justkui peatunud. Jordan mõõdab rahulikult vahemaad sihtmärgini. Pealtvaatajate jaoks on rünnakut lõpetav mürts äärmiselt erutav. See kutsub esile Pavlovi refleksi, oma olemuselt ehk lausa kiskjaliku instinkti – nagu vaataks loodusfilmis antiloopi õgivat lõvi.

Lennukaar näib õhikutõusust maandumiseni täiuslik. Aegsasti uurivad seda nähtust põhjalikult füüsikaproffessorid ja isegi üks õhujõudude kolonel, kes üritavad leida vastust küsimusele, mis vaevab publikut üle ilma: „Kas Michael Jordan oskab lennata?” Uurijad mõõdavad tema õhus „rippumise” aega ning teatavad, et tema lendamine on illusioon, mille kutsub esile ta õhikutõusu kiirendus. Mida rohkem nad räägivad tema ebatavalistest sääremarjadest, valgetest lihaskiududest, tasakaalukeskmest, seda enam süveneb mulje, et nad ei tea, kuidas seda nähtust seletada.

Kogu Jordani teekond vabaviskejoonest korvirõngani kestab napilt sekundi.

Jah, ka Elgin Baylor ja Julius Erving olid ebatavaliselt pika õhulennuga – aga nemad mängisid suurema osa ajast enne seda, kui videotehnika võimaldas pealtvaatajatel nende sooritust üksikasjalikult nautida. Jordani õhulend oli midagi hoopis muud, oma ajastu nähtus, tuleviku suhtes puutumatu tundunud mineviku kõrvalekalle.

Erinevalt miljonitest teistest korvpalluritest oli Jordan see, kes oskas lennata.

Pärast salvestuse nägemist oma elukutselise karjääri algul mõtles Jordan isegi selle küsimuse üle. „Kas ma lendasin?” küsis ta. „Nägi sedamoodi välja küll. Vähemalt korraks.”

Kõige haruldasemad talendid on otsekui komeedid, mis kihutavad korraks üle taeva, sähvatades pimestavalt. Kogu Michael Jordani lummas korvpallurikarjäär on endiselt raskesti hoomatav veel aastaid pärast ta viimast mängu nii tema fännidele, endistele treeneritele, meeskonnakaaslastele, ajakirjanikele kui ka isegi talle endale.

„Vahel mõtlen selle üle, et millisena see kõik kunagi tagasi vaadates paistab,” on ta kord märkinud, „kas see tundub siis üldse usutav.”

Kas see kõik juhtus päriselt? Hilisematel aastatel saabub aeg, mil tusedam ja väsinud näoga Jordani pilatakse ja mõnitatakse internetis tema juhtimisvigade või isiklike puuduste pärast, aga isegi see ei suuda varjutada tema mineviku hiilgavaid korvpallurisaavutusi, mil tal näisid olevat ebamaised võimed.

Alguses oli ta lihtsalt Mike Jordan, tavaline ebaselge tulevikuga Põhja-Carolina teismeline, kes kaalus pärast keskkooli õhujõududesse minekut. 1980ndate algus oli see hämmastav periood, mil temast sai Michael

(ee Miikael, tlk), korvpallirõngaste peaingel. Selle käigus aitas ta tõusta Nike äriimpeeriumil, mis tegi temast endast peagi selle noore imperaatori, panes ta rolli, mis ta ühtaegu vabastas ja ka aheldas. Temast kujunes asjatundlikkuse võrdkuju. Näis, et keegi ei suuda mitte midagi nii hästi teha nagu korvpalli mängiv Michael Jordan. „Tema asjatundlikkusest suurem oli vaid tema enesekindlus,” märkis Chicago spordiajakirjanik Lacy Banks.

Professionaalsel korvpallil on alati olnud raskusi oma imeliku kuvandiga: ringi lippavad täiskasvanud mehed, kel on seljas põhimõtteliselt vaid aluspesu. Kuid Jordan parandas seda kõike oma „lennuga”. Alguses oli Jordani mõju vaevumärgatav – tema panus muutis selle spordiala lahedaks. Just sel ajal, kui USA telekanalid saavutasid oma mõju haripunkti, hakkas Jordan üleilmset publikut hullutama. Ta äärmiselt meeldejääv 1991. aasta Gatorade’i reklaam muutus terve põlvkonna tunnuslooks, mantraks: „Vahel ma kujutan ette, et ma olen tema. Näe, kelleks ma tahan saada ... Kui ma vaid saaksin olla nagu Mike ...”

Kultuuri ja tehnoloogia sulandumine asetaski ta üleilmsete spordialade ning äriimpeeriumi jumaluse rolli, kes hämmastaski kõiki oma paeluva mänguga. Korvpalliajakirjanik Art Chansky, kes oli kujutanud Jordanit kui üht lihtsat Põhja-Carolina ülikooli inimest, meenutas enda hilisemat üllatust, kui ta käis teda Chicagos vaatamas. „Ma olin vanal Chicago Stadiumil ja vaatasin, kuidas ta kõndis vahekäigust äärejoone istmete juurest korvi taha, et platsile pääseda. Mind lihtsalt hämmastaski see, kuidas ta mõjus nendele inimestele, kellest ta möödus. Need olid täiskasvanud inimesed. Sa tead, kui palju raha nad pidid selleks teenima, et nendel kohtadel istuda? Piisas sellest, et Michael oli neist vaid mõne meetri kaugusel. Ma jälgisin nende nägusid, ilmeid. Neist oleks nagu mingi messias mööda kõndinud. Hiljem riietusruumis olid ajakirjanikud tema ümber kümnerealises rivis kobaras.”

Jah, nagu messias. Tema jumaldamine kujunes järgnevate mänguhooaegadega nii kirglikuks, et kauaaegne Bullsi suhtekorraldaja Tim Hallam hakkas Jordanit Jeesuseks hüüdma. Hallam pöördus näiteks suhtekorraldussassistendi poole ja päris: „Oled sa täna Jeesust näinud?”

Seda arengut tõukas takka uskumatult hea vedamine. Ralph Sampson võistles Jordaniga aasta parima ülikoolide korvpalluri tiitli pärast ning jälgis järgnevatel aastakümnetel lummatult oma konkurendi tõusu. Jah, Jordanil oli küll kõik füüsilised anded ja võrratu töökus, tunnistas Sampson, aga unustada ei tasu ka Jordani pidevat õnne. Teda oli õnnistatud parimate treeneritega ning tal olid suurepärased meeskonnakaaslased.

„Vaata, ta püüdis pidevalt oma mänguoskust arendada ja kui tal mingi asi hästi välja ei tulnud, siis oli ta motiveeritud, et selles kõige paremaks

saada,” ütles Sampson 2012. aasta intervjuus enne tema enda valikut kuulsuste halli. „Kuid lisaks sellele sattus ta õigetesse situatsioonidesse koos õige meeskonnaga, õigete treeneritega, kes märkasid ta andeid ja võimeid ning ümbritsesid ta hästi toimiva meeskonnaga. Nii et minu arvates on ta saavutuste taga nende tegurite kombinatsioon.”

Jordan ise on sellest ebatavaliste juhuste jadast väga hästi teadlik. „Ajastus on ülitähtis,” leidis ta viiekümneselt oma elule tagasi vaadates.

Kuid ajastus ja vedamine on vaid selle müsteeriumi alustalad. Spordipsühholoog George Mumford jälgis võlutult kolmekümne kahe aastase Jordani entusiastlikku treeningut. Ta oli kuulnud tema suurest võidujanust ja sellest, kui vähe ta magab, nii et psühholoog, kes oli äsja Bulls'is oma tööd alustanud, oletas, et meeskonna staar on kas maniakaal-depressiivne või tal on bipolaarne häire või ehk mõlemad. „Ta oli pöörane, ta sööstis ülienergiliselt platsil siia-sinna,” meenutas Mumford treeningut. „Ma mõtlesin, et ta ei suuda lõputult nii jätkata.”

Mumford arvas, et Jordanil oli arvatavasti mingi maniakaalses staadiumis häire. Maniakaal-depressiivsetel inimestel esineb ülienergilisi perioode, mis vahelduvad äärmiselt sügavate madalseisudega. Järgnevatel nädalatel jälgis psühholoog tähelepanelikult Jordani, otsides tema aktiivsuserioodidele järgnevaid depressioonitunnuseid, kuid pärast mehe vaatlemist mõnda aega jõudis Mumford järeldusele, et energilisus ja äärmuslik võistlushimu on lihtsalt Jordani loomusele omased. Kuna Mumford mängis Massachusettsi ülikoolis ise samuti korvpalli ning oli Julius Ervingu korterinaaber, oli tal küllalt kogemust andekate sportlastega, aga peagi jõudis ta järeldusele, et Jordan on midagi täiesti erilist. See tippsoorituse tsoon, mille poole teised sportlased püüdsid, oli Jordani jaoks igapäevane olek. „Michaelil oli selle saavutamiseks mingit motiivi vaja,” lisas Mumford. „Mida rohkem sul on neid hetki, mil viibid selles tsoonis, seda rohkem sa neid ihkad. Enamik inimesi ei suuda sellist taset hoida. Tema võime seda olekut leida, keskenduda, seda hoida, oli peaaegu üliinimlik. Tead, ta oli omaette nähtus.”

Ja võistluste ajal? „Ta oli nagu orkaani kese,” ütles Mumford. „Mida ärevamaks mäng muutus, seda rahulikum ta oli.”

Jordan õppis suurema osa oma karjääri algusaastatest, kuidas oma andeid rakendada ja meeskonnamängus kasutada, sest ennekõike vajas ta võitu. Kui tema „lendamine” oli see, mis tõi talle publiku tähelepanu, siis tema võidujanu oli see, mis aitas pealtvaatajate huvi hoida. Üsna varsti võlus publikut juba tema väsimatu energia, millega ta pani proovile kõiki ja kõike: sõprade ja sõbrataride lojaalsuse, treenerid, meeskonnakaaslaste suutlikkuse temaga mänguväljakul füüsiliselt ja vaimselt sammu pidada. Mida rohkem ta õppis,

seda rohkem ta pani teisi proovile. Nende proovilepanekute tõttu sai ta tunnuks kui karm mees. Tema sõber ja meeskonnakaaslane Põhja-Carolinast, James Worthy, kirjeldas teda riiukukena.

Jordan on ise midagi sarnast öelnud. „Ma võin liiga karm olla,” tunnistas ta 1998. aastal.

Enamjaolt pani ta iseennast proovile.

Paistis, et ta avastas selle saladuse oma võistluskarjääris üsna varakult: mida suurema surve alla ta iseennast pani, seda paremini sai ta raskustest jagu.

See kõik kokku tekitas keerulise olukorra.

Chicago Bullsi kauaaegne abitreener Tex Winter, kes töötas koos Jordaniga kauem kui ükski teine treener, on öelnud, et oma kuuekümneme aasta kestel korvpallis pole ta Jordanist keerukamat tegelast kohanud. „Isiksusena on ta omaette nähtus, ausõna,” ütles Winter tema kohta nende koostöö lõpusirgel. „Ma pole arvatavasti küllalt tark, et mõista kõike, mis Michaelit tegutsema ajendab, mis temast tema teeb. Ma usun, et suudan teda võrdlemisi hästi analüüsida, aga ta on paljuski müsteerium ja selleks jääb ta arvatavasti igavesti, isegi iseenda jaoks.”

See iva jõudis kohale ka paljudele fännidele 2009. aastal Jordani vapustava kõnega, mille ta pidas korvpalli kuulsuste halli nimetamise puhul. Tal oli teravaid sõnu paljude tähtsate isikute kohta, kes olid mõjutanud ta karjääri – kaasa arvatud Põhja-Carolina treener Dean Smith. Endised kolleegid, spordikommentaatorid ning fännid olid Jordani kõne järel jahmunud ja kohkunud. Ta polnudki see, kelleks nad olid teda pidanud tema algusaastatel, mil ta kuvand oli nii täiuslik.

Nad arvasid, et nad teavad, kes ta on. Nad eksisid.

I OSA

CAPE FEAR

1. PEATÜKK

HOLLY SHELTER

Korvpallijumal, nagu teda hiljem fännid üle maailma kutsusid, sündis Brooklynis, sellisel kõledal 1963. aasta veebruarikuu pühapäeval, mis pani kümnekorruselise Cumberlandi haigla ümbruses kanalisatsioonikaaned aurama. Korvpalliguru Howard Garfinkelile meeldis hiljem sellele osutada, sest selle spordisangareid austava linna samas haiglas sündisid ka vennad Albert ja Bernard King, tehes selle legendaarseks asutuseks.

Vaatamata Brooklynis sündimisele sai Jordani erakordne elu tõuke hoopis mujal ja muul ajal, natuke enne kahekümnenda sajandi vahetust, seoses tema vaarisa sünniga Põhja-Carolina rannikutasandikul.

Tol ajal paistis kõikjal surm valitsevat. Sel oli oma lehk, mis hiilis igal hommikul ülesvoolu ja hapendas soolalõhnast õhku. Kajakad kisasid nagu surmakuulutajad sealsetes väikestes pilpakülades, kus keegi ei saanud ellujäämist iseenesestmõistetavana võtta. Just siin algab tegelikult Michal Jordani elulugu – pisikeses hütis mustava jõe kaldal, mis vonkleb männimetsade ja soode vahel, kus vargsi tehti puskarit ning kõige selle kohal hõljus salapära nagu halli sambla tordid puuokstel.

Aasta oli 1891, vaid kaksikümmend kuus suve oli möödunud Ameerika kodusõjaga kaasnevast vägivallast ja segadusest. Siin oli Penderi maakonna väike jõearne külake nimega Holly Shelter, ligi 50 kilomeetrit Wilmingtoni linnast loodes või 60 kilomeetrit, kui parvetada mööda Northeast Cape Fear'i jõge, nagu Jordani esivanemad sageli liikusid. Külake sai oma nime väidetavalt selle järgi, et revolutsiooni ajal otsisid sõdurid kõledate talveöde ajal astelpõõsaste (ing k *holly tree*) all varju. Siinne jõeasula piirneb sooladega,

mis orjuse aegu pakkus varju teist sorti inimestele, põgenenud orjadele. Üks piirkonna hiiglaslikest istandustest kuulus väidetavalt ühele valgenahalisele Georgia jutlustajale, kelle nimi oli Jordan. Pärast orjuse kaotamist jõudsid paljud vabastatud orjad Holly Shelterisse. „Nad asustasid soo,” selgitas Walter Bannerman, Jordani kauge sugulane. „Holly Shelter polnud midagi muud kui soo.”

Üsna pea muutsid selle ajastu raskused külakese nime sisutühjaks, sest kuskil polnud enam võimalik varju leida.

See oli ka esimene tähelepanuväärne asi seoses ühe vastsündinud poisiga.

Ta tuli ilmale tüüpilisel lämmataval juuni päeval 1891. aastal pärast üht järjekordset rannikut tabanud tormi, mis nii sageli jõe ääres elavaid inimesi nahutas. Koronerid täheldasid hämmastavalt palju surnultsünde ja vastsündinute surmasid nendes hüttides – neid oli nii palju, et perekonnad viivitasid lastele nime panemisega sageli päevi, lausa nädalaid. See lapsuke aga oli vägagi hea tervise juures, millest andis tunnistust ta vali, ema ärkvele ehmatav kisa – täpselt samamoodi nagu aastaid hiljem sundis tema sügav kontrabass rahutu kuueaastase lapselapselapse Michaeli kuu-lama ja kuuletuma.

Segregatsiooniseaduste ja valge rassi ülemvõimu kehtestav poliitika käis üle Põhja-Carolina sellise raevukusega, et selle mõju võis tajuda veel ammu pärast seda, kui seadused ise olid unustusse vajunud. Selles igapäevase julmuse maailmas elas Michael Jordani vanavanaisa rusuvas vaesuses, keset pidevat rassismi. Hullem veel oli halastamatu vikatimees, kes viis talt lähedased ja sõbrad ja sugulased, valimatult, tittedest ja pisitüdrukutest toekate noormeesteni. Vikat niitis nendes rannakülades kõiki, sageli täies elujõus.

Kuid see kõik oli pisipoisil alles ees. Poisi sündimise päeval 1891. aasta juunis oli ta kahekümne ühe aastasel emal Charlotte Handil omad probleemid, sest ta polnud abielus poisi isaga, Dick Jordani nimelise mehega. Abielu oli selles pilpaküla maailmas natuke võõras mõiste, kuna Põhja-Carolina seadused olid pikka aega lisaks muudele õiguste ja võimaluste pii-rangutele keelanud ka orjade abielud. Osariigi seadused olid olnud eriti julmad, lubades näiteks orjapidajatel karistada neile kuuluvaid sõnakuulmatut noormeest kastreerimisega.

Nendel äärmiselt ebakindlatel 1890. aastatel sai noor Dawson Hand loota ainult oma ema armastusele. Ta oli naise ainuke laps ja nende vastastikune kiindumus püsis aastaid. Pärast sündi leidis Charlotte varjupaiga oma perekonna juures ja kasvas poissi Handide seas, elades esmalt ühe ja hiljem teise venna peres. Suurema osa oma esimesest paarikümnest eluaastast oli poiss ametlikes dokumentides kirjast Dawson Handi nime all. Vaatamata

sellele, et ema ja poeg olid vendade juures teretunud, oli poiss peagi piisavalt suur, et täheldada silmatorkavat erinevust.

Handid olid üsna heleda nahaga, lausa nii heledaga, et paljusid pereliikmeid oleks võinud pidada valgenahalisteks või põlisameeriklasteks, samas kui Jordanid olid tumeda šokolaadivärvi nahaga. Pereliikmed meenutasid aastaid hiljem, et tervest Handide põlvkonna nõbudest ja järglastest oli vaid üks tumedanahaline. Penderi maakonna valgenahalised Handid olid tuntud orjapidajate perekond ning nende mustanahalised järglased rääkisid ammust aega sellest, kuidas üks valgenahaline Handi mees tunnistas kord mahavaikitud tõde – üks tumedanahalistest Handidest oli ta vend. See võib selgitada seda, miks millalgi teismeeas võttis poiss endale oma isa nime ning temast sai ametlikes dokumentides Dawson Jordan.

Dawson Jordanist kasvas noor mees, kel oli esmapilgul vähe ühist oma tulevase silmapaistva lapselapselapsega. Dawson oli lühike – mõnede kirjelduste põhjal vaid 150 sentimeetrit – ja jässakas. Pealekauba oli ta lombakas, kes pidi üht vigast jalga terve oma pika elu järel lohistama.

Kuid sarnaselt oma lapselapselapsega oli Dawson Jordan äärmiselt tugev, samuti osutus ta samavõrd söakaks, ebatavaliselt vintskeks noormeheks, kes tegi selliseid vägitegusid, et temast räägiti kohalikus kogukonnas legende veel aastakümneid. Tähtsamgi veel, et vaatamata tema sellistele vastastele, keda järgnevatel põlvkondadel on raske ettegi kujutada, suutis Dawson Jordan jääda sirgeselgseks, võitmatuks.

Sellise erakordse elu puhul jääb üsna lihtsalt märkamata see üks tegur, mis kujundas Michael Jordani iseloomu enam kui ükski teine: suurema osa oma noorpõlvest kasvas ta koos nelja põlvkonna Jordani meestega. Arvestades ühiskondlikke tegureid, mis olid pikka aega lühendanud mustanahaliste ameeriklaste elusid, oli see märkimisväärne saavutus.

Ta vaarisa, keda kutsuti sageli Dassoniks, oli mõjusa tegelasena pidevalt Michael Jordani algusaastate tagaplaanil. Kogu perekond elas peaaegu kümme aastat ühiselt Põhja-Carolina Teachey põllumajanduslikus kogukonnas. Isegi automobiilide ja neljarealiste kiirteede ajastul kasutas Dawson Jordan jonnakalt transpordivahendina muula, kelle ta uhkelt oma vankri ette rakendas. Isegi vana mehena polsterdas ta oma muula jalad ning nägi vaeva vankritelgede põhjaliku määrimisega, et saaks hilisõhtustel puskarivedamistel hääletult ringi liikuda. Isegi päevasel ajal meeldis ta lapselapselastel vana-mehe väiksele vankrile karata ja temaga linna sõita ning Michael ja tema vanemad vennad lõbustasid end vahel sellega, et õrritasid vana mehe sigu, kuni too viimaks 1977. aastal siit ilmast lahkus, vaid mõned päevad pärast Michaeli neljateistkümnendat sünnipäeva.